

Altın Satıldığında... Ülkeler De Kendi Geleceklerini Mi Satmaya Başlıyor?!

Bütün krizler, devletlerin kaybettiği döviz miktarıyla ya da yerel para birimlerinin değerindeki düşüşle ölçülmez; çünkü borsa ekranlarında görünmeyen ama milletlerin ekonomik tarih defterlerine kaydedilen kayıplar da vardır. Bir ülke, para birimini savunmak veya likidite sağlamak için altın rezervlerinin bir kısmını nakde çevirmek zorunda kaldığı bir aşamaya geldiğinde, o zaman soru artık sadece mali bir soru olmaktan çıkar, aksine ülkenin geleceği ve dayanıklılık kapasitesiyle ilgili stratejik bir soru haline gelir.

Altın hiçbir zaman sadece değerli bir maden olmamıştır; aksine tarih boyunca ekonomik egemenliğin simgesi ve geleneksel araçlar ekonomiyi koruma kapasitesini kaybettiğinde devletlerin başvurduğu son sığınak olmuştur. Bu nedenle büyük merkez bankaları, dünyanın küresel finans sistemine olan güvenin azaldığı ve jeopolitik risklerin arttığı bir aşamaya doğru ilerlediğinin farkında olduklarından dolayı son yıllarda altın rezervlerini artırmayı sürdürmektedir.

Bu bağlamda Türkiye Merkez Bankası verileri, milyarlarca Dolarlık döviz likiditesi sağlamak hedefiyle gerçekleştirilen satış ve takas işlemleri sonucunda altın rezervlerinin kısa bir süre içinde yaklaşık altmış ton azaldığını ortaya koymuştur. Nitekim Reuters ajansı 26/6/2026 tarihinde, altın rezervlerinin bir hafta içinde yaklaşık 50 ton azaldığını ve bunun 2018'den bu yana görülen en büyük haftalık düşüş olduğunu bildirdi; zira Türkiye Merkez Bankası verilerine göre, Türk lirası üzerindeki baskıyı azaltmak amacıyla bir hafta içinde yaklaşık 3 milyar Dolarlık altın satılmasının yanı sıra krizin başlangıcından bu yana döviz rezervlerinden de 26 milyar Dolar satılmıştır. Toplam rezervlere kıyasla miktarın boyutuna bakmaksızın bu olayın taşıdığı mesaj Türkiye sınırlarını aşmakta, dahası kriz zamanlarında küresel ekonominin doğasının çok daha derinliklerine inmektedir.

Nitekim altının bugünkü değeri, bir hükümetin vaadine, bir bankanın taahhüdüne ve finans piyasalarının güvenine bağlı olmayan son egemen varlıkları temsil etmektedir. Bu nedenle altın, "karşı taraf riski taşımayan para" olarak nitelendirilmektedir. Dolayısıyla devlet onu sattığında, sadece bir maden satmamakta, aksine en zor günlere karşı biriktirdiği emniyet rezervinin bir kısmını da tüketmiş olmaktadır.

Bu ise her altın satışının ekonomik bir hata olarak kabul edilmesi anlamına gelmemektedir; zira merkez bankaları, satışın sınırlı ve geçici olması ve rezervleri yeniden inşa etmeye yönelik net bir plan kapsamında gerçekleşmesi durumunda, profesyonel kriz yönetimi kapsamında buna başvurabilirler. Ancak tehlike; altının, bütçe açığını finanse etmenin ya da geçici likidite enjeksiyonlarıyla çözülemeyecek yapısal dengesizliklerden muzdarip bir para birimini savunmanın kalıcı bir aracına dönüşmesiyle başlamaktadır.

Altın satarak para birimini savunmak, büyük ölçüde, evinin duvarlarını tamir etmek için çatısını satan kimseye benzer! Çöküşü ertelemeyi başarabilir ama aynı zamanda fırtınalar şiddetlendiğinde sığındığı yapıyı da zayıflatır.

Belki de en dikkat çekici çelişki, dünya aynı anda merkez bankaları arasında altın rezervlerini artırmak için çılgın bir yarışa tanıklık ederken, bazı ülkeler ise geçici baskılara karşı koymak için bu rezervlerin bir kısmını satmak zorunda kalmasıdır! Zira başta Çin ve Hindistan olmak üzere yükselen ülkeler ve bir dizi büyük ekonomiler; ekonomik yaptırımların kullanılmasının giderek arttığı, kâğıt para birimlerine olan güvenin azaldığı bir dünyada altını, finansal bağımsızlığın bir dayanağı olarak görürken, diğer ülkeler ise parasal istikrarlarını koruyabilmek için bu stratejik varlığı tüketmek zorunda kalmaktadır!

İşte burada büyük gerçek ortaya çıkmaktadır: Krizler, para biriminin değerinin düştüğü gün başlamaz; aksine devlet, o para birimini korumak için stratejik varlıklarını tüketmek zorunda kaldığı zaman başlar. Dolayısıyla altın rezervleri atıl bir servet değildir; aksine ekonomik olarak caydırıcı bir güç, piyasalara verilen bir güven mesajı ve gelecek nesillerin güvencesidir.

Türkiye’de yaşananların, sadece Türkiye’nin meselesi olarak değil, aksine krizlerin derin nedenlerine çözüm bulmak yerine geçici çözümlere dayanan tüm ekonomiler için bir uyarı olarak okunması gerekir. Çünkü devletler; sürekli borçlanarak, para basarak ya da stratejik rezervlerini satarak değil; üretime dayalı gerçek bir ekonomi kurarak, güveni artırarak ve mali istikrarı sağlayarak inşa edilirler.

Ekonomik ve parasal çatışmaların giderek artması yönünde ilerleyen bir dünyada altın, paha biçilemez stratejik bir kale olarak kalmaya devam edecektir. Kalelerini birer birer tüketmek zorunda kalan devletler ise krizi ertelemeye başarılı olabilirler ama satılan her tonla birlikte gelecekle yüzleşme güçlerinin bir parçasını kaybederler. Çünkü stratejik servetler, sadece piyasa değerleriyle ölçülmez; aksine tüm piyasaların seni kurtarmaktan aciz kaldığı günkü değerleriyle de ölçülür.

Bu daha geniş bağlamda altın satışları veya rezervlerin yeniden dağıtılması konusunda meydana gelenlerin, küresel para sisteminin yapısındaki derin dönüşümlerden ayrı olması mümkün değildir; zira ekonomik rekabetin tırmanmasının ve uluslararası çatışmalarda finansal araçların kullanımının artmasının gölgesinde birçok ekonomi, rezervlerini çeşitlendirmeye ve tek bir egemen para birimine olan bağımlılığını azaltmaya yönelmektedir. Bu dönüşüm altını, sırf bir rezerv varlık olmanın ötesine taşıyarak, küresel ekonomik güç dengelerinin yeniden şekillenmesinin bir parçası haline getirmektedir.

İşlerin gözetilmesi, vakiya teslim olmakla sağlanmayacağı gibi alınan önlemlerin sırf geçmişteki hatalara bir tepki olmasıyla sağlanamaz.

Aslında Türkiye’nin, ekonomisini bütünüyle gözden geçirmesi daha doğru olurdu; zira ülke zenginliklerle dolu, beşeri enerjiye ve iş gücüne sahip ama siyasi ve ekonomik karar, dışarının rehineleri haline gelmiştir.

Gerek bu sorunun, gerekse tüm Müslüman ülkelerin acısını çektiği diğer sorunların köklü çözümü, Allah’ın şeriatıyla hükmetmeye geri dönmek, İslami

hayatı yeniden başlatmak, devletin temel para birimi olarak altın ve gümüşe geri dönmek ve tüm kapitalist yasaları ve bunları uygulamak isteyen hain yöneticileri, çıkarıcıları ve paralı askerleri kaldırıp atmaktır; zira onların tek derdi halkların kanını emmek, kişisel çıkarlarını gerçekleştirmek ve bu ümmetin hayatını zehirleyen, dünyayı da mutluluk, rahatlık ve huzurdan mahrum bırakan açgözlülüktür.

İslam'ın yeniden yönetime gelmesi, bu dünyaya onun ihtişamını geri kazandıracak, İslam'ın nurunu ve adaletini yeryüzünün dört bir yanına yayacak tek çözümdür.

Nitekim Abdullah İbn Ömer Radyallahu Anh'dan Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: **أَلَا كُلُّكُمْ رَاعٍ، وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، فَالْأَمِيرُ الَّذِي عَلَى النَّاسِ رَاعٍ، وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، وَالرَّجُلُ رَاعٍ عَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ، وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُمْ، وَالْمَرْأَةُ رَاعِيَةٌ عَلَى بَيْتِ بَعْلِهَا وَوَلَدِهِ، وَهِيَ مَسْئُولَةٌ عَنْهُمْ، وَالْعَبْدُ رَاعٍ عَلَى مَالِ سَيِّدِهِ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُ، أَلَا كُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ** **“Hepiniz çobansınız ve güttüğünüzden sorumlusunuz. İnsanların yöneticisi onların çobanıdır ve onlardan sorumludur. Kişi ailesinin çobanıdır ve onlardan sorumludur. Kadın kocasının evinin ve çocuğunun çobanıdır ve onlardan sorumludur. Köle efendisinin malının çobanıdır ve ondan sorumludur. Kısaca hepiniz çobansınız ve hepiniz güttüğünüzden sorumlusunuz.”** [Müttefekun Aleyh]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Nebil Abdulkerim